

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 86.932 van 27 april 2000  
in de zaak A. 85.653/VII-18.920.**

In zake : XXX,  
wonende te ETTERBEEK,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

-----  
**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Eritrese (Ethiopische) nationaliteit, op 27 juli 1999 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 8 februari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 11 juni 1999;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 3 februari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 maart 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van **KEYBOARD** (Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat D. MAESEELE verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur P. DE BROCK, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker, van Eritrese (Ethiopische) nationaliteit, komt België binnen op 23 januari 1999 en verklaart zich op 25 januari 1999 vluchteling. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt verzoeker gebruik van het Engels.

1.2. Op 8 januari 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 9 juni 1999 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot bevestiging van voormelde beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken.

1.4. Deze beslissing betreft de thans bestreden beslissing.

1.5. De motivering van deze beslissing luidt als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 13 april 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal.

Volgens betrokkenes verklaringen zou hij afkomstig zijn uit Kudu Humbasha, een dorp op een honderdtal kilometer van de Eritrese hoofdstad Asmara. Betrokkene zou van Eritrese afkomst zijn en zou zowel de Eritrese als de Ethiopische nationaliteit bezitten. Betrokkene zou autohandelaar zijn geweest. Hij zou wagens gekocht hebben in Addis Abeba en ze verkocht hebben in Asmara. In oktober 1998 zouden regeringssoldaten naar betrokkenes huis in Kudu Humbasha zijn gekomen. Betrokkene zou van hen het bevel gekregen hebben om zich aan te melden in Asmara. Betrokkene zou zich op een niet nader door hem bepaalde plaats aangemeld hebben en zou er te horen gekregen hebben dat hij zou ingelijfd worden in het leger. Betrokkene zou echter duidelijk gemaakt hebben dat hij niet op dat verzoek wenste in te gaan, omdat hij als moslim niemand wil doden. Een Eritrese soldaat zou hierop geantwoord hebben dat betrokkene dan maar beter het land kon verlaten. Hierop zou betrokkene besloten hebben Eritrea te verlaten. In november 1998 zou hij naar Ethiopië (Addis Abeba) zijn gegaan, waar hij gedurende twee maanden bij vrienden zou verbleven hebben. Betrokkene zou echter bang zijn geweest om ook met de Ethiopische autoriteiten problemen te krijgen en zou in januari 1999 besloten hebben om naar Djibouti te gaan. In Djibouti zou betrokkene 2000 Dollar betaald hebben aan een Congolees, die hem een vals paspoort zou verschaft hebben. In de loop van de maand januari 1999 (tijdstip niet nader bepaald) zou betrokkene, samen met de Congolees per vliegtuig naar Frankrijk gereisd zijn. Per trein zou betrokkene vervolgens naar België zijn gekomen, waar hij op 25 januari 1999 de status van vluchteling vroeg.

Opgemerkt dient te worden dat betrokkene zijn land van herkomst zou verlaten hebben, nadat hij zou geweigerd hebben om zich te laten inlijven in het Eritrese leger. Betrokkene was echter tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal niet in staat te zeggen bij welke instantie hij zich zou aangeboden hebben (politiecommissariaat, leger, ...). Hij bleek eveneens onwetend te zijn over de identiteit van de persoon die hem mondeling zou bevelen hebben het land te verlaten. Zo stelt betrokkene enkel dat het een Eritrese soldaat zou zijn geweest, zonder op de

hoogte te zijn van diens naam en/of rang. Gezien betrokkene's vertrek uit Eritrea rechtstreeks zou ingegeven zijn door zijn dienstweigering, is dergelijke onwetendheid onaanvaardbaar en komt betrokkene's geloofwaardigheid in het gedrang.

Daarenboven moet nog aangestipt worden dat betrokkene Ethiopië zou verlaten hebben uit angst problemen te krijgen met de Ethiopische autoriteiten. Hij zou echter gedurende twee maanden zonder noemenswaardige problemen in Addis Abeba verbleven hebben alvorens ook Ethiopië te verlaten. Betrokkene heeft bijgevolg niet aangetoond dat hij in Ethiopië, land waarvan hij de nationaliteit zou bezitten, een risico zou lopen op een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Tot slot kan nog aangestipt worden dat betrokkene niet in het bezit blijkt te zijn van enig reis- of identiteitsdocument zodat noch zijn reisweg noch zijn identiteit kunnen geverifieerd worden.

Het verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep bevat geen verdere elementen die vermogen de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 8 februari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen

verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat verzoeker in een enig middel aanvoert dat de bestreden beslissing de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt, doordat de motivering er zich toe beperkt te stellen dat het onaanvaardbaar is dat verzoeker onwetend is nopens de rang van degene die hem waarschuwde of de instantie bij wie hij zich diende aan te melden, terwijl verzoeker aangaf te zijn verwittigd door 'een naamloze quidam, een private zoals er anoniem -known to God- (honderd)duizenden sneuvelden en nog steeds sneven (sneuvelen)', en dat derhalve deze onwetendheden nooit tot gevolg kunnen hebben dat zij volstaan om de aanvraag van verzoeker als kennelijk ongegrond af te wijzen daar verzoeker geen sluitend bewijs hoeft te leveren maar het volstaat zijn vervolgingen wegens zijn overtuiging aannemelijk te maken, en hij als gewetensbezwaarde door zijn Overheid wordt beschouwd als een lafaard of een verrader;

Overwegende dat verzoeker aanvoert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing onvoldoende heeft gemotiveerd door te steunen op verzoekers onwetendheid met betrekking tot de identiteit en rang van de persoon

die hem zou hebben gezegd het land te verlaten en de instantie waar verzoeker zich diende aan te melden; dat verzoeker echter geen verklaring geeft voor deze onwetendheid, terwijl dienstweigering dé reden was waarom verzoeker het land zou zijn ontvlucht en er derhalve in alle redelijkheid van hem mag worden verwacht een minimum aan kennis te hebben van de militaire organisatie van zijn land van herkomst; dat gelet op deze gegevens de Commissaris-generaal redelijkerwijze kon twijfelen aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen; dat daarenboven verzoeker beweert de Ethiopische nationaliteit te bezitten en twee maanden zonder problemen te hebben verbleven in Ethiopië en dit land enkel zou hebben verlaten uit angst dat hem hetzelfde zou overkomen; dat op grond van deze verklaring alleen al de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in redelijkheid en zonder schending van de motiveringsverplichting kon besluiten dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, daar verzoeker, volgens zijn eigen verklaringen, een voor hem veilig land waarvan hij onderdaan is, heeft verlaten, zonder op het eerste gezicht een gegronde vrees voor vervolging in dat land te kunnen aantonen;

Overwegende dat het enig middel niet ernstig is; dat dienvolgens niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

**B E S L U I T :**

**Artikel 1.**

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

**Artikel 2.**

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig april tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,  
K. VANHOUTTE, griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**K. VANHOUTTE.**

**D. MOONS.**

)